

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 131:

Forslag til folketingsbeslutning om videregående uddannelser i tyndt befolkede egne af landet og om oprettelse af samfundsvidenskabelige bacheloruddannelser ved Sydjysk Universitetscenter.

Af Kjeld Rahbæk Møller (SF) og Ulla Tørnæs (V) m.fl.

(Fremsat 7/5 96).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Tredje behandling af lovforslag nr. L 98: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Unge under 18 år).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).

(Fremsat 29/11 95. Første behandling 7/12 95.

Betænkning 17/4 96. Anden behandling 26/4

96. Tillægsbetænkning 15/5 96).

Der var stillet 3 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling**Poul Erik Dyrhund (S):**

Vi står nu i en situation, hvor vi skal til at tredjebehandle implementeringen af et EF-direktiv vedrørende børns arbejde. Da vi under førstebehandlingen behandlede det af regeringen oprindeligt fremsatte lovforslag, havde vi jo en diskussion omkring lovforslagets indhold, først og fremmest spørgsmålet om, hvorvidt der var tale om en ren implementering, eller om der var tale om en overimplementering. Det oprindelige forslag indeholdt en bestemmelse, som gik videre end EF-direktivet, en bestemmelse om, at alle arbejdsgivere skulle indberette til forældrene, hvad deres børn går og laver, når de er i job, og hvad de er beskæftiget med af maskiner, stoffer, materialer osv.

Den socialdemokratiske gruppe udtrykte ved den lejlighed tilfredshed med, at man fik denne generelle indberetningspligt, og det var selvfølgelig set på baggrund af, at vi igennem årene

har indhøstet nogle erfaringer i de mange sager, de mange arbejdsskader, der har været omkring børn og unge, hvor man efterfølgende har konstateret, at når børn havde pådraget sig en eller anden skade, vidste forældrene rent faktisk ikke, hvad deres børn havde gået og beskæftiget sig med.

Det oprindelige forslag ville have løst op for dette problem, og derfor kvitterede vi netop for denne indberetningspligt, og det gjorde vi selvfølgelig set i lyset af, at nok er det arbejdsgiveren, der først og fremmest har pligten til at sikre et godt og et sundt arbejdsmiljø, men forældrene har selvfølgelig også en forpligtigelse til at følge med i, hvad deres børn går og beskæftiger sig med.

Nu står vi så i en situation, hvor vi skal behandle to ændringsforslag, som betyder, at regeringens oprindelige forslag om den generelle indberetningspligt for arbejdsgivere, når de beskæftiger børn under 15 år, bliver indført, og derudover er vi i den situation, at vi faktisk går et lille skridt videre, og det er vi tilfredse med i den socialdemokratiske gruppe, i og med at vi nu kommer i den situation, at hvis en arbejdsgiver beskæftiger børn eller unge under 18 år på fuld tid i mere end 3 måneder, er det sådan, at arbejdsgiveren skal indberette til kommunen, at man har sådan en ung beskæftiget.

Når jeg udtrykker tilfredshed med dette, er det selvfølgelig set i lyset af, at vi gerne ser, at disse unge mennesker udfører erhvervsarbejde, og såmænd også at de arbejder på fuld tid, men vi har en interesse i, at disse unge mennesker får muligheden for at gå i gang med en uddannelse. Vi har en interesse i, at de bliver rådet, og at de bliver vejledt til at gå i gang med en uddannelse. Det er så op til dem selv, om de vil, men med det ændringsforslag, der ligger, sikrer vi, at man i hvert fald tager fat om dem og siger: Er det nu en god idé, at du går her og arbejder på fuld tid? Er det ikke bedre, at du går i gang med en uddannelse? Vi får muligheden for at sige dette til de unge mennesker.

Vi synes, det er et ganske udmærket forslag. Det går et skridt videre end det, vi oprindeligt havde fremsat, men det er en god vinkel på denne sag og et godt udgangspunkt også for sagens afslutning.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Hr. Poul Erik Dyrhund gjorde sig skyldig i en forvrængning af debatten ved i sin indledning at

sige, at vi nu stod over for implementeringen af et EF-direktiv. Det er faktisk ikke rigtigt. Vi står over for en diskussion af dansk lovgivning, og netop essensen af alt det, der er foregået i dette meget lange forløb, er, at det er lykkedes at dreje debatten fra at handle om, hvorvidt man skulle implementere et EF-direktiv eller ej, til at handle om dansk lovgivning om børns og unges arbejde, og den udvikling har jeg været overordentlig tilfreds med.

Så er det rigtigt, at regeringen selvfølgelig som en sidegevinst har fået, at det er lykkedes at få deres direktiv implementeret, men det er ikke noget, der vedkommer mig.

Anne Baastrup (SF):

For snart mange år siden fik vi nedsat et udvalg vedrørende børns arbejde, bl.a. på SF's foranledning. Det udvalg barslede med en betænkning for et par år siden, som bl.a. anbefalede at sætte den nedre aldersgrænse op, som anbefalede, at forældrene fik lov til at få at vide, hvad det var for et arbejde, børnene og de unge havde, og som især tog fat om den gruppe, der kommer i gang med en ungdomsuddannelse, men som dropper ud på grund af for meget erhvervsarbejde. Dertil kommer den gruppe af unge, som mister kontakten med uddannelsessystemet, fordi de får et erhvervsarbejde.

Alle disse enkeltelementer har vi nu via disse ændringsforslag fået indarbejdet i lovforslaget. Det finder SF er utrolig centralt. Vi kan ikke længere blive ved med at se på, at der er store grupper af unge, for hvem uddannelse bliver en by i Rusland.

SF vil naturligvis stemme for samtlige ændringsforslag plus stemme for lovforslaget til slut.

Jette Gottlieb (EL):

I det meget lange forløb, der har været omkring dette lovforslag, har debatten jo i hovedsagen koncentreret sig om spørgsmålet om, hvorvidt bladselskaberne skulle have avisbude på 10, 11, 12 eller 13 år. I virkeligheden har det ikke været den store, tunge del af dette lovforslag.

Det, der hele tiden har bekymret Enhedslisten meget væsentligt, har netop været spørgsmålet om de 15-18-åriges arbejdsvilkår, fordi det, der er ved at ske, er en meget voldsom eksplosion i væksten af de unges arbejde.

Det har to effekter. Den ene effekt er, at mange af dem glider ud af skolen, og den anden effekt er, at de på en eller anden facon har fun-

geret som en meget billig arbejdskraftreserve. Alle kender jo den situation, at en 16-årig bliver ansat, får stadig flere timer og derefter bliver sparket ud den dag, han fylder 18 år. Den situation har vi prøvet at tage hul på meget seriøst ved at sikre, at der i forbindelse med det arbejde, som de unge udfører, bliver givet en mulighed for, at der tilknyttes uddannelse.

Vi havde helst set en mere vidtgående måde at gøre det på. Vi havde gerne set, at det blev pålagt, at der foregik uddannelse som en integreret del af arbejdsprocessen. Det har ikke været muligt at komme igennem med det, men vi er blevet bragt et godt stykke på vej, og først og fremmest får vi nu en meget bedre oversigt over, hvordan hele dette arbejdsmarked udvikler sig.

Derfor er vi tilfredse med den proces, der har fundet sted, og derfor stemmer vi selvfølgelig også for de ændringsforslag, der nu er blevet stillet til lovforslaget, og også for den endelige lov.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er glad for, at et flertal i Folketinget nu om lidt kan vedtage dette forslag, men jeg vil også godt beklage, at visse partier - Venstre og De Konservative - fastholder, at aldersgrænsen for lettere arbejde ikke skal sættes op fra 10 år til 13 år, og dermed er imod en beskyttelse af børn, som der internationalt er enighed om, og som Danmark i EU har forpligtet sig til.

Fra starten af behandlingen af lovforslaget - det vil jeg ikke lægge skjul på - forventede jeg faktisk, at Venstre og De Konservative ville være positive over for gennemførelsen af et EF-direktiv og dermed også positive over for lovforslaget. Tilmød ville Danmark jo kunne ratificere ILO-konvention nr. 138 om mindstealder for adgang til beskæftigelse.

Både Venstre og De Konservative tilkendegav under førstebehandlingen, at de kunne gå ind for et lovforslag, der ikke gik længere, end direktivet foreskrev. Jeg imødekom det synspunkt ved at fremsætte ændringsforslag, så lovforslaget kun indeholdt det, som Danmark har pligt til at gennemføre ifølge EF-direktivet.

Stor var min overraskelse ved andenbehandlingen, hvor jeg med nogen undren kunne konstatere, at Venstre og De Konservative som EU-ansvarlige partier alligevel ikke ville stemme for ved lovforslagets tredje behandling, også selv om der er tale om en ren gennemførelse af et EF-direktiv. Det synes jeg var beklageligt.

Tilsyneladende havde Venstre fuldstændig glemt, hvad Venstres ordfører, fru Charlotte Antonsen, havde tilkendegivet ved førstebehandling, og desværre kunne eller turde – det ved jeg ikke rigtig – Det Konservative Folkeparti ikke foretage sig en selvstændig handling i denne sag. Pinligt, synes jeg, at Det Konservative Folkeparti tilsyneladende havde deponeret sin beslutningskraft i Venstres baglomme.

Regeringen er imidlertid EU-ansvarlig og forhandlede derfor et forlig hjem med SF og Enhedslisten; et forlig, der har ført til forbedringer for de unge.

Det drejer sig om det, vi lige har vedtaget. For det første at arbejdsgiveren har en forpligtelse til at underrette kommunen med henblik på vejledning og bistand til uddannelse af unge under 18 år efter 3 måneders fuldtidsarbejde, og for det andet at underretningspligten for de 13–14-årige gennemføres som oprindelig foreslået. Herudover har jeg jo tilkendegivet i aftalen med SF og Enhedslisten, at jeg vil kontakte arbejdsmarkedets parter med henblik på at få søgt fremmet, at de unge faktisk deltager i uddannelses tilbud som en del af arbejdsprocessen.

Som det fjerde vil jeg rette henvendelse til Det Tværministerielle Børneudvalg med henblik på at få analyseret sammenhængen mellem de 15–17-åriges erhvervsarbejde og så deres frafald fra uddannelse, og så vil jeg bede udvalget om at sikre, at der ikke sker det store frafald af unge, der er startet på en uddannelse.

Jeg er glad for og tilfreds med, at lovforslaget nu kan vedtages med et flertal i Folketinget, og jeg anerkender meget den konkrete og konstruktive tilgang til lovforslagets indhold, der har været fra SF's og Enhedslistens side – et indhold, som jo handler om beskyttelse af børn og unge på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil til arbejdsministeren sige, at jeg naturligvis også var dybt skuffet over, at Venstre og De Konservative ikke ville være med til at beskytte børn og unge i arbejdsprocessen. Men jeg synes, at der til gengæld er en politisk sidegevinst i det, fordi det nu viser sig, at vi har en slags præcedens for, at Venstre og De Konservative fremover vil vurdere indholdsmæssigt, inden de går i gang med en diskussion om implementering af et direktiv; det vil ikke mere være en automatik.

Vi vil nu se en situation, hvor man altså vurderer, om indholdet i de direktiver, man taler om, har nogen værdi for det danske samfund, har nogen værdi som dansk lovgivning. Det synes jeg er en meget, meget glædelig situation at stå i; en meget glædelig præcedens at se udvikle sig.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Det var jo sådan, at vi på ganske normal vis behandlede dette forslag i Folketinget. Der var kritik, der var forbehold, der blev fremført krav om ændringer, og først og fremmest blev der fremsat krav fra Venstres og De Konservatives side, som stillede krav om ændringer. Man stillede betingelser for at støtte forslaget undervejs i udvalgsbehandlingen.

Det er min klare opfattelse, at de betingelser og de krav, som man havde stillet fra Venstres og De Konservatives side, var blevet opfyldt. Men da vi nåede frem til andenbehandlingen, oplevede Folketinget et par markante ting. For det første at Venstre og De Konservative løb fra tidligere givne tilsagn – det er der nu ikke så meget nyt i, det er set før – og for det andet bragte man noget helt nyt ind i dansk politik. Venstre og De Konservative, som påberåber sig at være EU-bærende partier, nægtede at være med til at bære dette forslag igennem Folketinget; man meddelte, at man agtede at stemme imod.

End ikke det rene direktiv, som man var kommet frem til på baggrund af de krav, som Venstre og De Konservative stillede under førstebehandlingen, ønskede man at være med til at vedtage. Man løber hermed fra Danmarks internationale forpligtelser. Derfor er det godt at konstatere, at andre partier trods deres skeptiske holdning til EU vil være med til at bære dette igennem Folketinget til gavn for børnene i Danmark og til gavn for børnene i Europa.

Vi får slået fast, at den sociale dimension også gælder for børnene.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til arbejdsministeren, der er overrasket over, at Venstre er imod direktivet om børnearbejde. Det overrasker mig meget, at arbejdsministeren har denne overraskelse. Hvis arbejdsministeren i stedet for at have lyttet til HK havde lyttet til Europaudvalget, hvor arbejdsministeren jo har hentet sit mandat, havde arbejdsministeren naturligvis vidst, at Venstre hele vejen igennem har været imod dette direktiv. Vi mener ikke, at Folketinget er gum-mistempel for EU.

Til sidst vil jeg sige: Arbejdsministeren taler om EU-ansvarlighed. Må jeg minde arbejdsministeren om, hvem det var, der i 1986 nægtede at ratificere en ny traktat, Fællesakten, i EU. Jeg synes, at arbejdsministeren skal glemme den slags beskyldninger.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er sjældent, at jeg bliver rystet over noget fra talerstolen. Det er jeg vist ikke blevet i mange år, men det er jeg blevet for ca. et minut siden af fru Charlotte Antonsen. At Venstre, hvis formand jeg respekterer meget højt, og hvis formand jeg deler EU-synspunkter med, nu stiller sig op og siger, at implementeringen af EF-direktiver for fremtiden vil være afhængig af, om Venstre synes, at det er noget, der gavner eller ikke gavner, og at arbejdsministeren ikke skal være overrasket over, at fordi man var imod at give et mandat i Europaudvalget, og fordi et flertal derefter i EU gennemfører et direktiv, så føler Venstre sig ikke forpligtet til, at Danmark skal leve op til vores forpligtelse!

Jeg vil godt spørge hr. Uffe Ellemann-Jensen, som jeg som sagt sætter meget stor pris på, hvordan hr. Uffe Ellemann-Jensen for fremtiden i den EU-debat, som han og jeg forhåbentlig kan køre videre i en EU-positiv linje, vil forklare italienerne, grækerne, spanierne og portugiserne, som vi jo plejer i EU-debatten om ikke at håne, så dog at kritisere for at have implementeret væsentlig færre direktiver, end vi praler af at gøre i Folketinget, at vi i Danmark med den holdning, Venstre giver udtryk for i dag, stadig væk betragter EU som et retssamarbejde. For det, der jo er det afgørende i EU, er, at nok kan vi være uenige i det, der bliver vedtaget der-

nede, fordi vi har stemt imod et direktiv, men vi har derefter forpligtet os til, når et flertal på lovlig vis har vedtaget et direktiv, så også at gennemføre det i Danmark.

Og den diskussion er for mig meget, meget vigtigere i dag end et eller andet fiksfakseri omkring børns arbejde i forbindelse med aviser, og det er jo den diskussion, der lidt populistisk er blevet kørt. Jeg vil gerne spørge hr. Uffe Ellemann-Jensen: Hvor er EU's retsside henne med den holdning, som fru Charlotte Antonsen lige har givet udtryk for?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til fru Charlotte Antonsen eller til hr. Uffe Ellemann-Jensen. Det er jo en meget interessant situation, der opstår, når vi nu fra Venstres side har fået en tilkendegivelse af, at hvis der her i Folketinget sker en ændring af flertallet, således at vi ikke længere er indstillet på at gennemføre et EF-direktiv, så er Venstre med på, at vi her i Folketinget kan vedtage, at det pågældende direktiv ikke skal gennemføres. Det synes jeg er et synspunkt, der fortjener al mulig anerkendelse.

Jeg vil godt spørge, om det er den konsekvens, som Venstres politik nu vil få, for så er der jo tale om en demokratisk forbedring her i Folketinget. Så er der jo tale om, at hvis der f.eks. ved et folketingsvalg sker en ændring af sammensætningen her i Folketinget, og vi dermed får skabt et flertal imod et EF-direktiv, og Venstre i øvrigt er imod direktivet, ja, så har vi faktisk mulighed for at lave det om, som er sket, og sige: Dette direktiv skal ikke gennemføres her i Danmark.

Det vil give nogle muligheder for at styrke demokratiet, og jeg synes, hvis det er det, der er meldingen fra Venstre, at det er en utrolig god ting. Det giver os jo nogle muligheder i forhold til arbejdet i Folketingets Europaudvalg, for så kan en regering jo ikke længere være sikker på, at hvis den har fået et mandat, så kan det ikke senere hen blive lavet om. Så har befolkningen en mulighed for via stemmeafgivningen ved et folketingsvalg at få en reel indflydelse på tingene, selv om toget er kørt nede i EU's Minister-råd. Så det er en demokratisk forbedring af systemet, der lægges op til fra Venstres side med det signal, som er givet i dag.

(Kort bemærkning).

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Jeg må sige til det, hr. Albrechtsen lige har sagt, at det er der jo ikke noget som helst nyt i. Et flertal i Folketinget kan da altid bestemme lige præcis, hvad det vil. Hvad det eventuelt giver af problemer i forhold til internationale retsinstanser, er så en helt anden sag, men der er jo ikke noget nyt i, at et flertal kan bestemme, hvad det vil.

Til de spørgsmål, hr. Duetoft rejser, må jeg sige, at Venstres stemmeafgivning i denne sag ikke er udtryk for mistillid til EU. Den er udtryk for mistillid til arbejdsministeren og den måde, arbejdsministeren har håndteret denne sag på.

Bendt Bendtsen (KF):

Nu behøver man ikke at gentage alt, hvad der er sagt i denne sag under hverken første behandling eller anden behandling, men jeg vil da gerne gentage: Vi mener, det er et elendigt lovforslag, at det er et elendigt direktiv, og at vi bør se på, at der er forskel på børnearbejde i Portugal og i Danmark.

Nu har Enhedslisten, som man også har redgjort for her fra talerstolen i dag, virkelig fået indflydelse på dette forslag, og SF munter sig også over deltagelsen i ændringsforslagene. Det giver så det, man ovre i Jylland kalder bøvl for erhvervslivet. Man pålægger erhvervslivet endnu nogle byrder i denne henseende.

Jeg må sige, at dette her må være et vink med en vognstang både til arbejdsministeren, til CD og til De Radikale om, at et så snævert og smalt flertal i Europaudvalget, når man skal ned at forhandle, ikke er særlig gavnligt. Det er selvfølgelig årsagen til, at man i dag står i den situation, at man fra arbejdsministerens side har været nødt til at give efter på dette område.

Og så ved jeg ikke, hvem der har deponeret deres dømmekraft et eller andet sted, men jeg må sige, at den underliggende dagsorden fra SF og Enhedslisten selvfølgelig er helt klar i denne sag. Man ønsker hellere unge mennesker på overførselsindkomst, end at de kan gå ud og tjene deres penge selv. Det er sådan, sagen hænger sammen.

Så må jeg sige til hr. Poul Erik Dyrlund, når han nu siger, at dette lovforslag er til gavn for børnene i Danmark: Jeg ved ikke, om alle de unge avisbude, reklamebude m.v., der nu mister deres arbejde, har den samme opfattelse som hr. Poul Erik Dyrlund.

Så alt i alt må vi sige, at sagen i dag tilsiger, at arbejdsministeren – og det vil jeg også gerne sige til De Radikale og CD – bør tænke lidt over tingene, når man skal have sine mandater i Europaudvalget. Dette her var for smalt; det viser det.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Det, der egentlig fik mig til at bede om ordet, var hr. Uffe Ellemann-Jensens mistillid til arbejdsministeren. Det er stærke ord her lige før pinse, og jeg kunne da godt tænke mig, om vi kunne få hr. Uffe Ellemann-Jensen til nærmere at uddybe, hvad den mistillid går på.

Jeg skal også sige til hr. Bendt Bendtsen, der nu var inde på spørgsmålet om børnene, der mister deres arbejde: Javel, det er der en meget lille gruppe af børn under 13 år, der gør. Jeg har den klare opfattelse, at det er arbejdsgivernes ansvar, at børnene nu står i den situation.

Man har i arbejdsgiverkredse, i organisationer og hvor ved jeg, været klar over, at denne regel har været på vej i de sidste 2 år. Det er 2 år siden, at Ministerrådet diskuterede denne sag, og vi har haft en implementeringstid, så alle har vidst, at dette ville komme. Og det er rent faktisk arbejdsgiverne, man skal sende det budskab til.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Uffe Ellemann-Jensen: Det var for nemt, for det var jo ikke det, spørgsmålet gik på. Hr. Uffe Ellemann-Jensen kan have al den tillid eller mangel på samme til arbejdsministeren, han vil, det skal jeg ikke blande mig i. Men det, spørgsmålet gik på, var: Når EU i Ministerrådet lovligt har vedtaget et direktiv med eller mod de danske stemmer, føler hr. Uffe Ellemann-Jensen sig så ikke forpligtet til for fremtiden, at Danmark skal implementere det direktiv?

Og i modsat fald, hvis hr. Uffe Ellemann-Jensen ikke føler sig forpligtet til det, så vil jeg gerne spørge: Betyder det ikke, at det, at EU er et retssamarbejde, dermed er brudt sammen, og at det for fremtiden vil være umuligt for danske politikere at argumentere over for de lande, der i dag har vanskeligheder ved at implementere?

Det har intet at gøre med tillid til arbejdsministeren eller ej. Det har noget at gøre med tillid til EU – spørgsmålet om, hvorvidt beslutninger i EU skal gennemføres i medlemslandene eller ej – og derfor vil jeg gerne bede om svar på dette:

Er det ikke fortsat et retssamarbejde, hvor Danmark er nødt til, hvis vi vil være med, at forpligte os til at gennemføre de direktiver, der lovligt bliver vedtaget i Fællesskabet? Det var det, mit spørgsmål til hr. Uffe Ellemann-Jensen gik på.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Det er naturligvis korrekt, når hr. Uffe Ellemann-Jensen siger, at dette Folketing kan vedtage, hvad det vil, eller for den sags skyld nægte at vedtage, hvad det vil. Men spørgsmålet er jo, om det er klogt. Spørgsmålet er, om Danmark ikke står sig bedst ved at gennemføre de direktiver, der bliver vedtaget i EU. Dette her er jo ikke det første elendige direktiv, som det blev kaldt. Der har været en stribe før det, også en stribe, hvor Socialdemokratiet har medvirket til at gennemføre dem, på trods af at vi måske ikke har stået bag mandatet i Europaudvalget.

Jeg tror, det er en meget farlig vej at slå ind på. En ting er, at nogle lande af sløseri ikke rigtig får gennemført direktiverne, men dette her er jo mere. Dette her er jo en bevidst vægning, og hvis man vil køre den linje, så vil det blive vanskeligere og vanskeligere for Danmark at påpege, at andre lande også skal gennemføre vedtagne direktiver.

Og helt ironisk bliver det jo, når det i sidste ende er Enhedslisten, der er kendt for at have en temmelig EU-skeptisk holdning, der redder dette direktiv igennem i Danmark.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Ove Fich kan spare sig sin tak til Enhedslisten. Det, Enhedslisten er med til at bære igenem, er et dansk lovforslag, som vi har forhandlet til rette sammen med regeringen. Vi har sagt til regeringen, at det rene EF-direktiv ville vi stemme ned sammen med et flertal i Folketinget, ligesom Venstre ønskede det.

Det rene direktiv ville vi stemme ned, og jeg er glad for, at hr. Uffe Ellemann-Jensen så klart har markeret, at han ikke accepterer hr. Peter Duetofts syn på EU som en maskine, vi bare skal bøje os for. Hr. Uffe Ellemann-Jensen sagde ganske klart: Hvis der er et flertal i Folketinget, der ønsker at lave tingene om, så skal det flertal bruges. Den her sag har dokumenteret, at der var et flertal her i Folketinget, som ville have nedstemt det rene direktiv, hvis regeringen havde holdt fast på, at det rene direktiv skulle have været gennemført som dansk lov.

Det vil sige, at der er et flertal i Folketinget, som undervejs i denne sag har markeret, at vi her i Danmark ikke behøver at gennemføre EF-direktiver, hvis et flertal her i Folketinget ikke ønsker det. Det synes jeg er et godt resultat af den del af debatten, og det er dejligt at se, at hr. Uffe Ellemann-Jensen står ved denne linje: at et EF-direktiv, som Folketinget ikke vil have, heller ikke skal gennemføres.

(Kort bemærkning).

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Med fare for, at forbrødringen når et excentrisk omfang, vil jeg gerne takke hr. Albrechtsen for det indlæg, han lige har holdt, for derved præciserer han nemlig, hvad det er, Venstre stemmer imod.

Venstre stemmer imod et dansk lovforslag. Venstre stemmer imod regeringens, arbejdsministerens måde at implementere direktivet på. Venstre mener selvfølgelig, at Danmark er forpligtet af de direktiver, der er vedtaget, men vi er altså ikke forpligtet til at gennemføre dem på den måde, arbejdsministeren vil. Vi stemmer imod, og hvis det lykkes at få et flertal imod det, så skal vi nok komme med et forslag til, hvordan direktivet kan gennemføres.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Poul Erik Dyrhund for en kort bemærkning, og nu nærmer vi os snart tiden, hvor vi kan gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Jeg skal endnu en gang minde hr. Uffe Ellemann-Jensen om, hvad der rent faktisk skete ved andenbehandlingen af det her lovforslag. Da lå der præsenteret for Folketinget og for Venstres folketingsgruppe – inklusive hr. Uffe Ellemann-Jensen – en ren implementering af direktivet. Der var på ingen områder tale om overimplementering. Derfor var vi, som jeg sagde i min ordførertale, meget chokerede over, at Venstre vil løbe fra det ansvar, at Danmark ikke skulle kunne implementere et klokkerent EF-direktiv.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Steen Gade for en kort bemærkning, og så går jeg videre i ordførerrækken. Er der yderligere korte bemærkninger, så må de komme bagefter.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes, diskussionen om implementeringen af et EF-direktiv kan vise, at vi måske skal have flere debatter i Folketingssalen om EU-sager, men det er nu ikke derfor, jeg vil tage en bemærkning nu.

Det er til Venstres leder, for det er vel at slippe for billigt om ved Venstres position. Jeg synes således ikke, at det interessante er, om man implementerer et EF-direktiv. Det interessante er det politiske indhold.

Vi har i Danmark nogle borgerlige partier, som i en sag om børnearbejde ikke ønsker, at EU skal have en social dimension. Det er jo det, der er realiteten, og det er et klart højresynspunkt, som jeg ikke vil lykønske de partier med. Jeg synes, det er trist, at de borgerlige partier placerer sig så meget til højre i en europæisk sammenhæng, som de gør i dag. Men det er en realitet.

Også EU-politikken er et valg mellem højre og venstre, og de borgerlige partier har i dag klart markeret, at de i en række sager, hvis det partitaktisk passer, kan lokkes til at placere sig lige så langt til højre som de engelske konservative.

Det er ikke så godt for den danske position, men det er godt for klarheden i Europapolitikken. Det tror jeg bliver meget vigtigere i de kommende år, end vi har set indtil nu, og det synes jeg ikke skal skjules i en diskussion, der handler om, hvorvidt lovforslaget skal implementeres eller ej. EU-politik er også et valg mellem højre og venstre, og hr. Uffe Ellemann-Jensen er klart placeret til højre i dag.

Anne Baastrup (SF):

Jeg er enig med hr. Uffe Ellemann-Jensen i, at man skal forholde sig til indholdet af et lovforslag, der er fremsat her i Folketingssalen. Det har da heller ikke undret mig, at Venstre er imod det her lovforslag, for Venstre har jo deponeret sin stemme i forhold til lovforslaget i SALA's lomme, og SALA var jo voldsomt imod forslaget fra Kommissionen vedrørende børns arbejde.

Derimod undrer Det Konservative Folkepartis holdning til lovforslaget mig voldsomt. Sagen er jo i al sin enkelhed, at det var en konservativ arbejdsminister, som havde ansvaret for direktivudkastet, da det oprindeligt kom. Det var først på et meget sent tidspunkt og efter et voldsomt arbejde fra fagbevægelsens side, at

man rent faktisk fik et direktiv, der kom til at ligne det, som Kommissionen vedrørende børnearbejde her i Danmark anbefalede. Så jeg vil sige, at Det Konservative Folkepartis holdning i denne sag undrer mig voldsomt.

Så siger hr. Bendt Bendtsen, at det er overbudspolitik. Han siger, at det er et angreb på de unge og på arbejdsgiverne, og han siger, at SF og Enhedslisten nu lægger op til, at de unge bare skal på overførselsindkomst.

Hvad er det, der er karakteristisk for mennesker, der kommer på overførselsindkomst? Det er, at det er mennesker, som ingen uddannelse har. Hvad er det, vi lægger op til med de her ændringsforslag, der nu er blevet vedtaget? Vi lægger rent faktisk op til, at kommunerne kan gennemføre den vejledningsforpligtelse, de altid har haft, og at de får et overblik over, hvad det er for unge, der er i gang med et fuldtidsarbejde, vel vidende at de så aldrig kommer i gang med en uddannelse, medmindre kommunen giver dem en vejledning om, hvilke muligheder der er.

Hvis det, at man får den slags tilbud, skulle føre direkte til overførselsindkomster, så ved jeg ikke, hvad hr. Bendt Bendtsen har af videnskabelig baggrund for dét.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Det er jo utroligt, at vi gentagne gange her fra denne talerstol skal høre, at den tidligere konservative minister, Knud Erik Kirkegaard, skulle have stået fadder til alt det her. Det, der ligger koldt, klart og kontant i denne sag, er, at Det Konservative Folkeparti i det daværende Markedsudvalg stemte imod det. Sådan ligger tingene nu engang fast.

Det er som sagt også derfor, at man, når man har valgt at basere sit forhandlingsmandat på et meget smalt flertal, selvfølgelig også må bruge det flertal, når det skal køres igennem i forbindelse med implementeringen.

Jeg må altså fastholde de postulater, jeg er kommet med, om den underliggende dagsorden, for det er jo dét, SF og Enhedslisten ønsker.

Jette Gottlieb (EL):

Vi har fået et samlet lovforslag, som er ganske godt. Det er ikke ideelt, men vi har fået taget hul på et stort og voksende problem med børns og unges alt for omfattende og tit også for farlige arbejde.

Hr. Bendt Bendtsen hører en hel del forkert, når han tror at høre en undertone hos SF og Enhedslisten om, at de unge hellere skal på overførselsindkomst end tjene deres penge selv – helt forkert. Det, vi har ønsket at sikre, er, at børn ikke bliver udnyttet på det danske arbejdsmarked.

Det, en arbejdsgiver får ud af at ansætte en 17-årig i stedet for en 18-årig, er, at hun kan udbetale det halve i løn. Det, den unge får ud af det, er alt for ofte en fyreseddel den dag, han fylder 18 år.

Det, som vi med den her lovgivning har prøvet at sikre, er, at den unge derudover også får nogle kundskaber med i posen, og at den unge i forbindelse med det arbejde, som han gerne vil være med til at udføre, også får nogle kundskaber, der kan bruges i det senere arbejdsliv. Det er meget svært at forstå, hvad man kan have imod det, men det er altså dét, som i hvert fald Venstre og De Konservative finder det meget vigtigt at stemme imod.

Nu har vi jo haft en debat om denne lovgivning. Vi har haft en andenbehandling, og vi har haft forskellige faser, hvor lovforslaget har set meget forskelligt ud, men det står dog fuldstændig fast, at ved andenbehandlingen var såvel Venstre som De Konservative fuldstændig klar til at stemme imod det lovforslag, der forelå, et lovforslag, som var en ren oversættelse af et rent EF-direktiv. Så processen er afprøvet.

Det er da klart, at for Enhedslisten kunne det have været ganske fristende at se, hvad der ville ske, hvis det lykkedes at stemme et direktiv ned. Det kunne have været ganske fristende med den holdning, som vi har til EU-spørgsmålet, men det havde nok ikke været særlig sagligt, for den lovgivning, der nu kommer ud af det, er en stor forbedring for børns og unges vilkår på arbejdsmarkedet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

I modsætning til det, som fru Thiele Gottlieb netop har sagt, så må jeg på Dansk Folkepartis vegne sige, at vi finder det her forslag endog utroligt dårligt. Vi finder ikke, at lovforslaget på nogen måde er blevet spor bedre efter de ændringsforslag, som netop er vedtaget. Derfor stemte vi imod, og vi vil selvsagt også stemme imod, når vi kommer til den endelige afstemning om vedtagelse af forslaget.

Vi mener i bund og grund – og det er rigtigt, hvad hr. Steen Gade sagde – at det er fuldstændig tåbeligt, at EU blander sig på det område. Vi

mener, at EU skulle holde fingrene væk. Vi mener ikke, at der er noget som helst problem i, at vi i Danmark selv varetager arbejdsmiljøet for unge under 18 år. Og derfor mener vi, at EU helt skulle holde fingrene væk fra det her område.

Men det er ikke rigtigt, som hr. Steen Gade vil give udtryk for, at det så betyder, at vi slet ikke ønsker, at der skal være nogen som helst regulering af unges arbejdsmiljø, men vi finder, at det er et anliggende, som Folketinget burde være ansvarligt nok til selv at tage hånd om. Vi finder ikke, at det er nødvendigt, at der sidder nogle bureaukrater i Bruxelles og diskuterer det på vores vegne.

Til den diskussion, der udspandt sig her for et øjeblik siden, vil jeg sige, at det egentlig er utroligt, at partier – hr. Peter Duetofts eksempelvis – kan synes, det er fantastisk forkert, at man debatterer indholdet i en sag som den her, for det er jo dét, der er tale om, når der er nogle partier, der tillader sig at udtrykke holdningen til det indhold, som direktivforslaget og udmøntningen af det får i det her lovforslag.

Må jeg ikke minde om, at Danmarks officielle holdning til de forskellige EF-direktiver fastlægges på lukkede Europaudvalgs møder. Det vil sige, at det eneste sted, hvor partierne i virkeligheden har mulighed for at diskutere indholdet af de forskellige ting i offentlighed og dermed mulighed for, at offentligheden kan høre med, er her i Folketingssalen, når direktiverne skal udmøntes i dansk lovgivning.

Når tingene endelig kommer til debat herinde, så må man altså ifølge hr. Peter Duetoft og måske også hr. Ove Fich, arbejdsministeren osv. ikke lade sin holdning til det direktivforslag, vi skal implementere, komme til udtryk gennem sin stemmeafgivning her i Folketingssalen. Hvis man gør det, så kommer forargelsen, og den når simpelt hen nye højder. Jeg synes, det er ganske utroligt.

I Dansk Folkeparti kunne vi have set det her som et gennembrud for EU-diskussionen, et gennembrud, der gjorde, at partierne tog stilling til indholdet i stedet for en bevidstløs ja-nej-diskussion, hvor man bevidstløst skulle sige ja til alt, hvad der kom i form af et EF-direktiv, hvor man ikke havde lov til at sige nej og sige: Nu er det nok. Nu skal EU ikke blande sig i mere. Så langt kommer vi nok ikke med denne sag bl.a. på grund af hr. Peter Duetofts forargelse.

Men jeg vil godt sige, at jeg ikke finder, det er rimeligt, at der er personer i det her Folketing,

der mener, at der skal være partier, som skal være gummistempel for et snævert flertal i Europaudvalget. Og må jeg ikke også minde om, at i Europaudvalget er det ikke engang nødvendigvis et flertal, der står bag regeringens holdning; det kan sagtens være et mindretal.

I Europaudvalget konstaterer man, om der er et flertal imod regeringens holdning, og det kan f.eks. betyde, at hvis der er nogen, der er fraværende, så er der måske ikke flertal dén dag. Hvis hr. Haugaard ikke er til stede i et Europaudvalgs møde, så kan det med den nuværende konstellation komme til at betyde, at der ikke kan konstateres et flertal imod regeringen, et flertal, der måske egentlig er til stede i Folketingssalen.

Det vil igen sige, at selv om der måske er et flertal repræsenteret her i Folketinget, som er valgt af befolkningen, der går imod et EF-direktiv, så kan der ikke mønstres et flertal i Europaudvalget imod det pågældende direktiv. Skulle det så betyde, at de partier, som ikke står bag regeringen, når sagen kommer til debat her i Folketingssalen, skal være gummistempel for den uansvarlige regering, der altså gennemfører EF-direktiver med yderst smalle, ja, måske endda ikke engang med et flertal – blot fordi man i Europaudvalget konstaterede, at der ikke kan mobiliseres et flertal imod?

Jeg synes simpelt hen, at den måde at formulere EU-debatten på – dvs. forsøge at fremprovokere sådan en automatisk afstemning i salen, når der er vedtaget et EF-direktiv – er ganske uanstændigt, hvis man ser diskussionen i folkestyres lys, og det synes jeg faktisk vi af og til burde gøre, specielt når vi diskuterer EU-sager.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg kan konstatere, at hr. Thulesen Dahl stort set ikke har forstået, hvad diskussionen går ud på. Forskellen er, om man er for lov og orden, som CD er, eller om man er anarkist, som hr. Thulesen Dahl er.

Altså, jeg bryder mig ikke om hastighedsgrænser på motorvejene, og hvis jeg kommer til at overtræde dem en dag og bliver standset af politiet, så kan det altså ikke hjælpe noget, at jeg begynder at diskutere med betjentene om, hvorvidt jeg synes, den lov er rimelig at implementere eller ikke er rimelig at implementere. Jeg er ret overbevist om, at betjentens girokortbog er kommet frem allerede på det tidspunkt, hvor jeg begynder at diskutere, om man skal følge en

lovlig beslutning, og det er jo det, det drejer sig om her.

Det drejer sig om, at EU, som er et retmæssigt samarbejde, helt lovligt har vedtaget et direktiv, der også er gældende for Danmark, og derfor har vi en forpligtelse til at implementere det. Det, hr. Thulesen Dahl er fortaler for, er jo det, som italienere og grækere og andet godfolk gør, når de siger: Ih, hvor vi træffer alle mulige fine beslutninger i det store fællesskab – og så i øvrigt bagefter undlader at gennemføre dem.

Det kan man måske tillade sig, hvis man som hr. Thulesen Dahl er anarkist, men det kan man altså ikke, hvis man faktisk tror på, at der skal være regler i et retssamfund. Det er dér, skillelinjen går, og derfor skal diskussionen om direktivet foregå, inden beslutningen træffes i Ministerrådet. Folketinget har så en forpligtelse til at implementere direktivet, når det kommer tilbage, for gør vi ikke det, så har vi fuldstændig hæmningsløst undergravet EU.

Da jeg ikke tog ordet som ordfører, vil jeg nu i øvrigt sige, at vi støtter lovforslaget. Vi er også tilhænger af, at unge får lov til at prøve at arbejde, men jeg må i al stilfærdighed sige, at vi ikke har betragtet det som en hellig politisk kamp at sørge for, at 10-årige kan gå med aviser. For os er det altså vigtigere, at man faktisk i Fællesskabet kunne nå til enighed om et direktiv.

Jeg vil da godt til sidst minde om, at i det oprindelige direktivforslag havde Fællesskabet faktisk en aldersgrænse, der var højere end de 13 år, det er blevet til, og at den danske arbejdsminister, som hr. Uffe Ellemann-Jensen har så lidt tillid til, faktisk var medvirkende til, at den aldersgrænse blev sat ned, så noget godt arbejde har arbejdsministeren da gjort.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, hr. Thulesen Dahl påpeger et meget væsentligt aspekt ved forløbet af denne sag, som man kan lære noget af, nemlig at det er utrolig vigtigt, at vi får sådanne direktivforslag til en åben behandling i Folketingssalen, inden de bliver vedtaget i EU. Det var måske noget, som et flertal her i Folketingssalen inklusive hr. Uffe Ellemann-Jensen og hr. Ove Fich kunne have god mulighed for at overveje én gang til, inden de siger nej til åbne folketingsdebatter.

Så vil jeg i forlængelse af det, hr. Thulesen Dahl sagde, præcisere, at Enhedslisten er enig med Dansk Folkeparti på ét punkt: at EU ikke skal vedtage lovgivning om social- og arbejds-

markedspolitik. Derfor har vi også hele vejen igennem dette forløb sagt, at det, der måtte være afgørende for, om der skulle vedtages en dansk lov, måtte være holdningen i Folketinget. Det blev så til en holdning, hvor vi så til gengæld er fundamentalt uenig med Dansk Folkeparti i indholdet af den danske lov, der nu er vedtaget.

Det afgørende er imidlertid, at det undervejs i forløbet blev klart fastslået, at et flertal ville nedstemme en gennemførelse af det rene EF-direktiv, og jeg tror, hr. Uffe Ellemann-Jensen for lidt siden i debatten gjorde sig skyldig i en misforståelse af forløbet.

Jeg tror, at han troede, at Venstre havde tænkt sig at stemme for det rene direktiv, men kendsgerningen er jo, at Venstre under forløbet ved andenbehandlingen klart sagde nej også til det rene direktiv, og at det altså klart blev fastslået, at der er et flertal, som ville have stemt det rene direktiv ned og dermed fastslået det princip, at vi her i Folketinget, når der er flertal for det, kan beslutte, at vi ikke gennemfører et EF-direktiv.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, til hr. Peter Duetoft, Thulesen Dahl er ikke anarkist, og Dansk Folkeparti går ikke ind og forsøger at argumentere for anarkismen. Dansk Folkeparti ønsker rent faktisk et retssamfund. Det ønsker vi. Det ønsker vi i Danmark, og vi tror også, at det er godt at have retssamfund i andre lande, men der er altså nogle ting, hvor vi siger, at vi sætter en grænse for EU-lovgivning, og siger, at her er vi inde på et område, som Danmark kan klare selv.

Derfor har vi hele tiden været imod det her direktivforslag, og derfor har vi også været imod implementeringen af direktivforslaget i dansk lovgivning.

Vi mener ikke, som hr. Peter Duetoft åbenbart mener, at fordi der måske ikke kan konstateres et flertal imod et direktivforslag i Europaudvalget, så er Dansk Folkeparti forpligtet til her i Folketingssalen at trykke på de grønne knapper, når direktivforslaget skal omsættes til dansk lov. Der er jo det, hr. Peter Duetoft mener. Der er nogle partier, som åbenbart skal fungere som gummistempler for den regering, der har fået gennemført et EF-direktiv, og som bare skal stemme for. Sådan mener vi ikke det hænger sammen.

Hr. Peter Duetoft nævner, at diskussionen bør foregå i forbindelse med arbejdet i Ministerrådet og i forbindelse med arbejdet med direktivfor-

slagene. Der bør det bestemt også foregå, og det er jeg enig med hr. Peter Duetoft i. Men vil hr. Peter Duetoft så medvirke til – bl.a. i Europaudvalget – når der er direktivforslag, som nogle i Europaudvalget ønsker skal diskuteres i offentlighed og ikke kun i lukkethed, at dette er muligt?

Ministerrådet er lukket, og møderne i Europaudvalget er lukkede for offentligheden. Når der så er nogle mennesker, der ønsker at bringe de her direktivforslag frem i offentligheden og til debat her i Folketingssalen, vil hr. Peter Duetoft og Centrum-Demokraterne så medvirke til det? Det, vi har set i Europaudvalget indtil nu, er nemlig det modsatte: at hr. Peter Duetoft og den regering, hr. Peter Duetoft støtter, arbejder for at fastholde, at tingene bliver i Europaudvalget og ikke kommer til en åben offentlig debat her i Folketingssalen. Hvis det var tilfældet, var det jo en anden sag, for så havde vi en mulighed for at komme med vores indvendinger, også offentligt, før direktiverne blev vedtaget.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne sige til hr. Uffe Ellemann-Jensen, der har mistillid til mig som arbejdsminister, at jeg som valgt socialdemokratisk folketingsmedlem og minister faktisk betragter det som en tilidserklæring; den vil jeg gerne takke for.

Så vil jeg godt minde hr. Uffe Ellemann-Jensen om, hvordan direktivet så ud i den periode, hvor hr. Uffe Ellemann-Jensen var udenrigsminister. Sagen var jo den, at der var et forbud mod, at børn og unge arbejdede, når de var under 15 år. Det opfattede jeg som en alt, alt for høj alder, og derfor brugte jeg faktisk på regeringens vegne – og også på vegne af et flertal i Europaudvalget – mange kræfter på at få sat den grænse ned.

Det er måske værd at kigge lidt i annalerne og se, hvordan VK-regeringen med en konservativ arbejdsminister, hr. Knud Erik Kirkegaard, og med hr. Uffe Ellemann-Jensen som udenrigsminister, afleverede direktivet med en 15-års-aldersgrænse.

Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er beskæmmende, når Venstre og De Konservative giver det signal til Europa, at man ikke vil være med til at bære udviklingen i Europa med en social profil og en social dimension, og det er jo vitterligt det signal, som Venstre og De Konservative har valgt at give Europa, når de om lidt trykker på de røde knapper.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 62 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 50 (V, KF, FP og DF).

Anden næstformand (Henning Grove):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 181: Forslag til lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v.

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).

(Fremsat 17/1 96. Første behandling 26/1 96. Betænkning 24/4 96. Anden behandling 10/5 96. Tillægsbetænkning 15/5 96).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det skal jo ikke være nogen hemmelighed, at vi i Venstre som sådan ikke kan støtte den lovgivning, der er lagt op til her. Vi har naturligvis den holdning, at enhver form for forskelsbehandling af de grunde, der er nævnt i § 1 i lovforslaget, er forkert, og at alle barrierer for beskæftigelse af den bedst kvalificerede arbejdskraft skal fjernes, men vi mener ikke, at lovgivningen er det middel, der skal foretrækkes her. Vi er i øvrigt ikke enige i, at Danmark ved internationale forpligtelser skulle være forpligtet til lovgivning.

Men hvis et flertal i Folketinget ønsker at lovgive omkring forskelsbehandling, så er det en åbenlys mangel, at spørgsmålet om den negative foreningsfrihed ikke er medtaget. Det er jo en uomtvistelig kendsgerning, at netop forskelsbehandling med baggrund i et forkert for-

eningsmæssigt tilhørsforhold på arbejdsmarkedet er den mest veldokumenterede form for forskelsbehandling, der i øjeblikket finder sted i Danmark, og på den baggrund skal man se ønsket om, at hensynet til den negative foreningsfrihed medtages.

Bendt Bendtsen (KF):

Når vi i dag har fremsat et ændringsforslag sammen med Venstre, er det, fordi det må være helt klart – når man nu ønsker en lovgivning på det her område – at foreningsmedlemskab skal medtages som et ulovligt kriterium for forskelsbehandling. Når personer på grund af manglende medlemskab af en bestemt fagforening forhindres i at opnå ansættelse, så mener vi, når vi nu vil ind og lovgive, at vi helt klart må have det punkt med.

Tom Behnke (FP):

Den her sag har med al tydelighed vist, hvor fuldstændig grotesk tankegangen er i Arbejdsministeriet, hos arbejdsministeren. Vi troede, da vi så forslaget, at vi endelig fik et forslag, som ville sikre, at man ikke lavede diskrimination på arbejdsmarkedet på grund af politisk tilhørsforhold. Vi troede på forslaget. Vi troede på de internationale konventioner, Danmark har skrevet under på. Vi troede, at arbejdsministeren endelig ville leve op til de internationale forpligtelser, men det har ved spørgsmål til ministeren vist sig, at det ikke er tilfældet.

Når der i forslaget står, at der ikke må diskrimineres på grund af politisk anskuelse, så er de ord fuldstændig uden indhold. De er fuldstændig uden betydning. Ministeren har over for udvalget tilkendegivet, at det, at man er tvunget til at være medlem af en socialistisk fagforening for at få et bestemt arbejde, ikke er politisk forskelsbehandling.

På visse virksomheder, hvor der er indgået overenskomst om det og der er en eksklusiv-aftale, er det et krav, at man skal være medlem af en socialistisk fagforening, som i sin formålsparagraf klart og tydeligt skriver, at man vil arbejde for et socialistisk samfund, der via kontingentkronerne giver direkte støtte til de socialistiske partier. Hvis man ikke ønsker at støtte den ideologi, og hvis man ikke ønsker at støtte de partier via sit fagforeningskontingent, så er man afskåret fra at få det pågældende stykke arbejde. Det er alt andet lige en politisk diskrimination.